

Rose

ฮัสกีหน้าโง่
กับอาจารย์
เหมียวขาว
ของเขา

二哈和他的
白猫师尊

肉包不吃肉 โร่วเป่าปู้ซื่อโร่ว เขียน
Boy Ptnr แปล
景殊 Jing Shu วาด

พิมพ์
ครั้งที่

1

Rose

ฮัสกีหน้าโง่
กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา
เล่ม 7

二哈和他的白猫师尊

肉包不吃肉 โรว่เปาปู่ซือโรว่

เขียน

Bou Ptrn

แปล

ก ร อ ่า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ก ั ณ

ในหอต้าร่าว่างเปล่าไร้ผู้คน คัมภีร์โบราณมีอักษรเวทโบราณปะปนอยู่ด้วย
จึงมิได้ทำความเข้าใจได้ง่ายๆ แม้ฉู่หว่านหนึ่งจะเคยเห็นอักษรเวทเหล่านี้
ผ่านตามาบ้าง แต่ก็ยากอย่างยิ่งที่จะเข้าใจ
เขาอ่านทีละอักษรอย่างเชื่องช้า ทว่าทุกครั้งที่เข้าใจประโยคหนึ่ง
ความหวาดกลัวในใจก็ยิ่งเพิ่มขึ้นทีละน้อย

-โรว่เปาปู่ซือโรว่

ยี่สิบหน้าไปกับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 7

二哈和他的白猫师尊

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

《二哈和他的白猫师尊》Vol. 07

Original story and characters created and copyright © 肉包不吃肉 Rou Bao Bu Chi Rou
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations by 景殊 Jing Shu

Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่ได้รับอนุญาตนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4593-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการ อมรรัตน์ ศิริมบุญ • บรรณาธิการต้นฉบับ ชนาภานต์ วังวิบูลย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์
คอมพิวเตอร์ นางนุช ศรีสุขไซ • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ยี่สิบห้าปีก่อนที่พบกับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 7 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนเขาเจ็ยซานเชื่อมโยงไปถึงเรื่องราวต่างๆ มากมาย ความลับที่เซวียเหมิงคาดไม่ถึงถูกเปิดเผยที่นี่ มีหลายเรื่องราวกลับตาลปัตรไปมาจนไม่รู้ว่สิ่งไหนจริง สิ่งไหนลวงตา

โมหรานไม่รู้ว่เขาควรทำอะไรต่อไป ไม่รู้ว่ถ้าอาจารย์รู้ความจริงทุกอย่างแล้วจะมองเขาด้วยสายตาแบบไหน รวมทั้งไม่รู้ว่ความสัมพันธ์ที่กำลังไปได้ดีของพวกเขาจะยังไปต่อได้หรือไม่

Rose

คำนำผู้แปล

สวัสดีมิตรรักนักอ่านทุกท่าน พบกันเป็นครั้งที่ 7 ใน *ฮัสท์หน้าโรง* กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา และตอนนี้เรื่องราวก็ได้ดำเนินมาถึงพาร์ตของสำนักหรรูเฟิงกับหลัวเฟิงหฺวา ผมอยากจะชวนตั้งข้อสังเกตกันเล็กน้อยเพื่อนักอ่านท่านใดไม่ทันสังเกต

ในเล่ม 1 มีตัวละครตัวหนึ่งเล่าว่ามีพี่ชายที่พลัดหลงกับตนเองไปตั้งแต่ยังเป็นทารก ซึ่งตัวละครตัวนั้นใช้แซ่เดียวกับหลัวเฟิงหฺวา มีความเป็นไปได้สูงว่าเป็นพี่น้องกัน ขอไม่บอกชื่อนะครับ อยากให้ทุกคนได้รู้พี่น้องกันสักหน่อย ^_^

แล้วพบกันในเล่มหน้าครับ

น้อมคารวะ

Bou Ptn

TRIGGER WARNING :
นิยายเรื่องนี้ NOT FOR EVERYONE

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา), angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน), cannibalism (การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน), child abuse (การทารุณกรรมเด็ก), coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ), corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย), death (การตาย), depression (ภาวะซึมเศร้า), explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), genocide (การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์), gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง), humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย), massacre (การสังหารหมู่), mental and emotional abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ), questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย), rape/non-con/dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจำยอม), suicide (การฆ่าตัวตาย), starvation (ความอดอยาก), torture (การทรมาน), underage sex (การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์) unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

เฝ้าเจิวซาน อีสจอส

สิ่งที่ตาโกม มาหาพวกเขาอย่างบ้าคลั่งเป็นคลื่นยักษ์ที่ไต่กัน เป็นงูพิษที่รวมตัวรูกันเข้ามาซัดๆ!

ในช่องทางเดินคืบแคบพลันโกลาหล เจ้าปลักซ่า ข้าเบียดเจ้าชั่วพริบตาที่มีคนไม่น้อยถูกเหยียบตาย เจียงซีรุ่นหลังหนานกงชื้อไปข้างหน้า “เจ้าไปก่อน ที่นี้ข้ารับมือเอง”

เขาว่าพลาตงสาตผงโอสถที่เปล่งประกายระยิบระยับออกมาจากในแขนเสื้อ ผุงงูเหล่านั้นพอได้กลิ่นผงโอสถนี้ก็พากันหยุดชะงัก ขดอยู่ที่เดิมไม่กล้าเข้ามา

เจียงซีตะโกนเสียงเกรี้ยวไปทางด้านหน้า “ทุกคนตั้งสติ รีบถอยกลับไปตำหนักกลาง อย่าเบียดกัน!”

เขาสยบกระแสคลื่นอสรพิษ จากนั้นรีบไล่ตามคนอื่นๆไป ขณะถอยไปถึงหน้าประตูคิลา ก็พบว่าหนานกงชื้อกำลังตรวจสอบรูปสลักมังกรผาดตรงนั้นอยู่ เขาถาม “เกิดอะไรขึ้น”

“มังกรปีศาจต้องถูกควบคุมแล้วเป็นแน่” หนานกงชื้อกล่าว “ข้าอยากกลับไปตรวจดูที่สระหลงหูล็กหน้อย”

เขาว่าพลาตงจะผละไป เจียงซีรั้งเขาไว้ “งูพวกนั้นจะอย่างไร ข้าไม่ได้พกผงขับไล่มามากนัก หลังจากฤทธิ์ยาสลาย พวกมันจะต้องกรูมาอีกแน่”

เยี้ยวังซี “ข้าเอง”

นางได้รับการฝึกฝนจากเมืองอันเฉิงของสำนักหฺรูเฟิงมาตั้งแต่เด็ก ด้วยเหตุนี้จึงเชี่ยวชาญการสู้ตัวต่อตัวในที่มีมิติคับแคบกว่าผู้ใด แม้หนานกงชื่อไม่อยากจะให้นางอยู่ต่อ แต่เยี้ยวังซีสีหน้าแน่วแน่ อีกทั้งนอกจากนางแล้วก็ไม่มีทางเลือกที่เหมาะสมกว่า ฉะนั้นสุดท้ายหนานกงชื่อจำต้องตอบไหลนาง

“ที่นี่มีตมมาก ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ชอบ เจ้าตำหนิไว้สักครู๋ ข้าจะรีบกลับมา”

เจียงซีกับหนานกงชื่อคือคนสุดท้ายที่ออกจากช่องอุโมงค์ ทันทีที่ออกมา หวงเซี่ยวเย่ร์ก็พุ่งเข้ามาหา ท่าทางดูดันจนไม่เหมือนลักษณะที่ชายชราผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลนพึงมี

“หนานกงชื่อ! เจ้ายังกล้าบอกว่ามิได้เล่นตุ๊กตีกอีก?”

หนานกงชื่ออดทนมานาน ยามนี้ถึงขีดจำกัดแล้ว ในที่สุดเขาก็ตวาดอย่างกราดเกรี้ยว “หากข้าเล่นตุ๊กตีก ตอนนีเจ้าจะยังยืนอยู่ที่นี่ได้หรือหลีกไป อย่ากะกะ!”

หวงเซี่ยวเย่ร์ชะงัก จากนั้นก็ชี้จุมูกเขา “ดูสิ ดูสิ ฉีกหน้ากากออกมาแล้วสินะ เผยทางจิ้งจอกของเจ้าแล้วกระมัง เสแสร้งมาตลอด ยามนี้ตมมาอยู่ในถิ่นเจ้าแล้ว แม้แต่เสียงก็ดังขึ้นมาเซี่ยว เจ้าคิดว่าตนเองยังเป็นทายาทสำนักหฺรูเฟิงที่มีอำนาจยิ่งใหญ่อยู่อีกหรือ ถึงได้กล้าจงหองพองจนเช่นนี้!”

“หวงเซี่ยวเย่ร์”

นอกจากหนานกงชื่อ คนที่ทนถึงขีดจำกัดแล้วยังมีอีกคน

เจียงซีเหลืออดแล้วจริงๆ เขาเค้นเสียงลอดไรฟันอย่างน่าสะพรึง “อย่าคิดว่าข้าไม่รู้ว่าเจ้าวางอำนาจข่มเหงผู้อื่น เพราะมีจุดประสงค์อะไรกันแน่”

หวงเซี่ยวเย่ร์เก็บมือทันที สีหน้าแปรเปลี่ยน แต่ยังคงผินวางท่าสงบนิ่ง “เจ้าสำนักเจียงคงไม่เข้าใจความรู้สึกของข้าผู้เฒ่า ข้ากับสำนักหฺรูเฟิงมีความแค้นฉาน้องชาย ข้า...”

“ข้าไม่อาจเข้าใจความรู้สึกของนักพรตหวงจริง ๆ” เจียงซีกลอกตา

มองเขาอย่างเฉยชา “และข้าก็ไม่สนใจห้องลับซ่อนขุมทรัพย์ของสำนัก
หฺรูเฟิงแม่แต่น้อย”

สายตาของเขาราวกับคมดาบที่ชักออกจากฝัก หวงเซี่ยวเย่ไปถึงกับ
ผงะไปสองก้าว มองเจียงซืออย่างอึ้งงัน ริมนิปากขยับเปิดปิด เหมือนปลา
ขาดน้ำอ้าปากพะงาบๆ พุดไม่ออกแม่แต่คำเดียว

เจียงซี “หนานกง เจ้าไปตรวจดูเถอะ”

แต่สระหลงหูเป็นเพียงสระน้ำ ล้อมด้วยผนังทั้งสี่ด้าน มองไป
ก็เห็นได้ทั่ว ไม่มีสิ่งบดบังสายตา หลังจากตรวจดูอย่างละเอียดหลายรอบ
ก็ไม่พบสิ่งใดผิดปกติ หนานกงซื่อสายหน้า “ข้าจะลองไปดูที่ตำหนักหน้า
สักหน่อย”

ตำหนักหน้าประดับประดาอย่างซับซ้อนด้วยสิ่งของตกแต่งมากมาย ไหน
จะยังมีหมากเงินหลงพวงนั้นอีก ส่วนหนานกงหล่วเวลานี้ถูกทิ้งไว้อยู่ใน
ในตำหนัก ตอนที่หนานกงซื่อเข้าไป เขากำลังกอดตะกร้าลัม หลับกรน
ครอกๆ

หนานกงซื่อยืนอยู่เบื้องหน้าบิดาครูหนึ่ง แวดตาเลื่อนลอยว่างเปล่า
ทว่าขอบตาแดงริ้นขึ้นมาอย่างไม่อาจห้ามได้ เขาไม่กล้ายืนดูอยู่นาน ทั้ง
มิได้ปลุกบิดาที่ถูกทำเป็นหมาก กวาดตามองผ่านหมากที่ละตัว หวังจะพบ
ร่องรอยอะไรสักเล็กน้อย

เมื่อครูตอนที่ทุกคนยังอยู่ที่ตำหนักหน้า เขาไม่มีแก่นใจมองดูอย่าง
ละเอียด รู้เพียงที่นี้ถูกแบ่งเป็น “แดนสุขาวดี” และ “แดนนรก” ยามนี้
เมื่อสังเกตดูหุ่นเชิดแต่ละตัว ก็พบว่ามิสหายเก่าที่คุ้นเคยไม่น้อย เขาเห็น
อาสีที่ไม่ลงรอยกับส่วชิงพลินมาตลอดตกอยู่ใน “แดนนรก” ถูกขังสอด
อยู่บนเตาไฟ เขาเห็นสาวใช้หลายคนในเรือนชานเชิงกำลังไล่ตะครุบหิ้งห้อย
จับผีเสื้อกันอยู่ใน “แดนสุขาวดี”...

เขาถึงขั้นเห็นปูของตน

แต่หนานกงซื่อไม่มีเวลามาอาลัยอาวรณ์มากนัก เพราะเขาพลัน
คลັบล้อคลັบล้อว่าจะเห็นคนผู้หนึ่ง คนที่...

จากนั้นเขาก็ได้ยินเสียง

ท่ามกลางเสียงอื้ออิ่งเหมือนกระแสน้ำ เขาได้ยินแล้ว

เสียงสั้นเครือแผ่วเบาราวกับเสียงยุง...

“ชื่อเออร์...”

หนานกงชื่อราวกับถูกฟ้าผ่ากลางศีรษะ ยังไม่ทันหันไป น้ำตาก็เอ่อทันเต็มสองตา

เขาหันกาย ท่ามกลางม่านน้ำพร่าเลือน เห็นเพียงร่างสีครามเลื่อนรางเขาริบวิ่งไปยังร่างนั้น ตะโกนเสียงแหบพร่า “ท่านแม่! ท่านแม่!”

น้ำตาไหลรินลงมา สายตาจึงแจ่มชัดขึ้น

ใน “แดนสุขาวดี” สตรีผู้หนึ่งยืนอยู่อย่างแช่มช้อย เป็นทรงเยียนมารดาเขา นางก็เหมือนกับหนานกงฉางอิงที่วางตัวแข็งแกร่งเด็ดเดี่ยวเสมอ กอปรกับสรีระทรวดทรงที่งดงามรู้สึกรักใคร่คิดของหมากในตำหนักใหญ่นี้ไว้ ดังนั้นแม้หนานกงชื่อจะเติบโตใหญ่จนไม่เหลือเค้าเมื่อยังเยาว์แล้ว แต่นางในร่างนี้ก็ยังคงจำบุตรชายของตนได้ทันทีที่เห็นเขาริ้วเข้ามาในระยะสายตา

นางยื่นนิ้วมือแข็งทื่อไปหาบุตรชาย เค้นเสียงสั้นเครือออกมาอย่างยากลำบาก “ชื่อ...เออร์...”

เสื้อผ้าของทรงเยียนเป็นชุดเดียวกับที่นางสวมตอนหนานกงชื่อเห็นมารดาเป็นครั้งสุดท้าย เขาคุกเข่าเบื้องหน้านาง คล้ายย้อนกลับไปในปีนั้นคืนที่แสนปกติสุขในสำนักหฺงเฟิง มารดาไปหาเขาที่ห้องหนังสือ จันทรเต็มดวงลอยอยู่นอกหน้าต่าง

หนานกงชื่อคุกเข่าเบื้องหน้ามารดา เขาเงยหน้าจ้องมองนาง มีคำพูดมากมายอยากเอ่ย ทว่าสุดท้ายกลับเอ่ยออกมาได้เพียงคำพูดสั้นเครือประโยคหนึ่ง “ท่านแม่...ทั่วหล้าต่างชื่นชม ไม่บากบั่นไปกว่า ทั่วหล้าต่างตำหนิ ไม่ท้อแท้ไปกว่า...”

กาลเวลาย้อนกลับไป

มารดาผู้เข้มงวดในวันวานยืนอยู่ข้างหน้าต่าง คิ้วงามขมวดมุ่น “ทั่วหล้าต่างตำหนิ ไม่ท้อแท้ไปกว่า ท่อนก่อนหน้าคืออะไร”

เด็กน้อยอีกอัก ตอบไม่ได้

ต่อมานางจากไปอย่างบอบบับ เขาคุกเข่าเบื้องหน้าโลงศพสีดำสนิทของนาง ยังคงไม่อาจท่องตำรามนต์สุดท้ายที่มารดาทำซ้ำไว้เมื่อยามมีชีวิตให้เขาท่องจำให้ได้ทั้งหมด

คำกล่าวที่ว่า “หัวหล้าต่างชื่นชม ไม่ปากบ่นไปกว่า หัวหล้าต่างตำหนิ ไม่ท้อแท้ไปกว่า” ท่อนนี้ ผ่านคืนวันอันยุ่งเหยิงวุ่นวายมาสิบกว่าปี ในที่สุดก็ตกตะกอนแล้ว

หนานกงชื่อคุกเข่าเบื้องหน้านาง เหมือนเมื่อตอนที่จากกันในคืนจันทร์เพ็ญคืนนั้น ร่างของทั้งสองซ้อนทับกับในครั้งนั้น เพียงแต่ความเจ็บแค้นเต็มทรวงเมื่อคราแรก บัดนี้กลับกลายเป็นความรวดเร็วแทบใจสลาย ทั้งสติระงมสะคราญในตอนนั้น บัดนี้ก็กลายเป็นหมากที่ถูกควบคุมไปแล้วเช่นกัน

ทรงเยียนลูบจอนผมและแก้มของบุตรชาย สุดท้ายกุมมือที่เปื้อนคราบเลือดกระดำกระด่างของเขา นางหลับตาลงอย่างสิ้นไหว

“ชื่อเออร์ บัดนี้ร่างกายแม่ถูกควบคุม ไม่ต่างจากเนือบนเขียง สุนัขตัวรับรู้ได้ทุกเมื่อ...แต่ชื่อเออร์ เจ้าต้องเชื่อว่า...คำพูดเหล่านี้ของแม่ ล้วนมาจากใจจริง...ล้วนเป็นสิ่งที่อยู่ในใจแม่ยามที่จากไป แม่แม่จะแค้นเคือง การกระทำเช่นนี้ของอาเจ้ายิ่งนัก...แต่แม่ก็ซาบซึ้งต่อเขา...”

“ท่านแม่...”

“หากมิใช่เขา...สร้างแม่เป็นหมาก แม่จะได้พบเจ้า...พูดคุยกับ...กับเจ้าเช่นนี้อีกได้อย่างไร...” ทรงเยียนโน้มตัวลงมาอย่างช้าๆ และแข็งทื่อ มือสั่นเทายื่นออกไป กอดบุตรชายไว้ในอ้อมอกอย่างแนบแน่น

“ก่อนแม่จากไป สิ่งสุดท้ายที่เสียใจที่สุดก็คือ...” นางสะอื้น ทว่ามิใช่เพราะจะถูกสวีสวงหลินควบคุมอีกครั้ง นางกอดบุตรชายแน่น เอ่ยเสียงสั่นเครือ “สิ่งสุดท้ายที่แม่เสียใจที่สุด ก็คือที่ผ่านมัลวันไม่เคย...ที่ผ่านมัลวันไม่เคยกอดเจ้าอย่างเต็มที่เช่นนี้...ชื่อเออร์...”

“แม่รักลูกนะ”

หนานกงชื่อสะอื้น “ลูกรู้...ลูกรู้ทั้งหมด ท่านแม่ ลูกรู้ทั้งหมดแล้ว”

จู่ๆ พื้นดินก็สั่นสะเทือน ทรงเยียนล้มตาศั้นอย่างหวาดผวา “พันธะ

โลหิตของหวังหลีกำลังจะฉีกขาดแล้ว...”

“อะไรนะ”

“พันธะโลหิตของหวังหลีจะฉีกขาดแล้ว! แม่อยู่ที่นี้ ทุกวันล้วนมองเห็น!” ทรงเหยียนพลันเครื่องเครื่องขึ้นมา “ซื่อเออร์ แม่จะไปหยุดยั้งเขา...แม่จะหยุดยั้งหนานกงซวี...”

หนานกงซื่อเซ็ดน้ำตา ดึงนางไว้ “ท่านแม่ ท่านอยู่ที่นี้เห็นอะไร พันธะโลหิตจะฉีกขาดแล้วอะไรกัน”

“เจ้าฟังกแม่” ทรงเหยียนเงียบไป รุม่านตาหดเล็ก คล้ายปล้นถูกควบคุมอีกครั้ง แต่นางกัดฟันแน่น รวบรวมความรู้สึกนึกคิดในกาย ต้านทานการควบคุมของหมากเงินหลง “เจ้าฟังกแม่ หนานกงซวีรวบรวมเทพศาสตราทั้งห้าแล้ว เทพศาสตราทั้งห้านี้ได้ดื่มโลหิตหมีนมมนุษย์จนเต็มเปี่ยม หากมันผนึกกำลังกัน ก็จะตัดพันธะระหว่างมังกรปีศาจกับสกุลหนานกงได้!”

“ตัดพันธะ?!”

“มิผิด เอ็นมังกรคืออย่างแรกที่ถูกตัดพันธะ”

หนานกงซื่อหวาดผวา “ฉะนั้นพีคิบที่จู่ ๆ ก็อาละวาดด้านนอกนั้น ความจริงเป็นเพราะเอ็นมังกรถูกตัดพันธะ จึงสลัดหลุดจากการควบคุม?”

“เป็นเช่นนั้น” ทรงเหยียนเอ่ยเสียงแหบพร่า “อย่างที่สอง คือเกล็ดมังกร”

หนานกงซื่อพลันนึกถึงงูพิษที่พบเจอเมื่อครู่ ทั้งหมดคงแปรสภาพมาจากเกล็ดมังกร

“อย่างที่สาม คือหางมังกร”

หนานกงซื่อหน้าถอดสี “เช่นนั้นแรงสั่นสะเทือนเมื่อครู่ คือพันธะของหางมังกรขาดแล้วใช่หรือไม่!”

“มิผิด จากนั้นเป็นหัวมังกร สุดท้ายเป็นตัวมังกร” ทรงเหยียนกล่าว “เมื่อหนานกงซวีใช้อาคมผ่านเทพศาสตราที่ทำสำเร็จ ทั้งเขาเจียวซานนี้ก็จะหลุดจากการควบคุม...ไม่ยอมรับ...ไม่ยอมรับเจ้าสำนักใหญ่เป็นนายอีก...”

สีหน้านางเจ็บปวดอีกครั้ง ไม่อาจเอ่ยวาจาชั่วขณะ ดูเหมือน

ส่วชีวิตที่เหลือจะสังเกตเห็นการกระทำของนางแล้ว กำลังพยายามยึดครองร่างกายของนางสุดความสามารถ

ทรงเยียนร้องครางเบาๆ นิ้วมือเรียวยาวขีดจิกเข้าไปในมวยผมแน่น “ไม่...ไม่...”

“ท่านแม่!”

“ชื่อ...ชื่อเออร์...”

เสียงของเขาปลุกสติของนางขึ้นมาอีกครั้งทันที นางเหมือนคนที่กำลังจะกระหายน้ำตายได้รับน้ำใสสะอาดดับกระหาย นางคว้าตัวบุตรชายเอาไว้แน่น สีน้หน้าหวาดหวั่นไร้กำลังจะทำอะไรได้

นั่นเป็นสีหน้าอัปยศหนทางที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อนบนใบหน้ามารดา หานางงชื่อปวดีใจราวกับถูกมีดกรีด เขากอดนางไว้ในอ้อมแขน แต่ก่อนตอนที่เขายังเป็นเด็กน้อย มารดามักเย็นชาและเข้มงวดกวดขันกับเขา ยิ่งนัก แทบจะไม่เคยโอบกอดเขาเลย

บัดนี้ในที่สุดเขาก็ปกป้องมารดาได้แล้ว

แม้เป็นเพียงบุปผาในคันห้องจันทร์หาในวาริ เป็นเพียงเสี้ยวสติเพียงเล็กน้อยยามมีชีวิตที่ยังซ่อนอยู่ในร่าง ไม่เหลือแม้กระทั่งวิญญาณแล้วก็ตาม

เท่านั้นที่เพียงพอแล้ว

ทรงเยียนขดกาย สิ้นเต็มเล็กน้อยในอ้อมอกบุตรชาย ผ่านไปพักใหญ่ นางจึงเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง ใบหน้าเต็มไปด้วยคราบเลือดและน้ำตา

หานางงชื่อรู้สึกผาดเฟื่อนในลำคอ ยื่นมือไปเช็ดหน้าให้มารดา แต่เช็ดอย่างไรก็ยังคงเประอะเบื้อน เช็ดอย่างไรก็ยังคงไม่อาจเช็ดคราบเลือดเหล่านั้นออกได้ เขาหลับตาลงอย่างรวดร้าว

ทรงเยียนกล่าว “แม่รู้สึกได้ว่าเขา...เขารับรู้การกระทำของแม่แล้ว...แม่เหลือเวลาไม่มาก...ฟังแม่ เขาตัดพันธะโลหิต เพื่อ...เพื่อทำพันธะใหม่กับมังกรปีศาจ ถึงตอนนั้น...อ้าก!”

สติของนางสับสนพราเลือนจนไม่อาจเอ่ยต่อ

แต่หนานกงซื่อเข้าใจแล้ว ใบหน้าเผือดสีเลือดทันที “ถึงเวลานั้นหวังหลี่จะฟังคำสั่งเขาเพียงผู้เดียว เราทุกคนบนเขาเจียวซานจะ...หนีไม่รอดแม้แต่คนเดียว?!”

“จะให้เป็นเช่นนั้นไม่ได้เด็ดขาด...”

“จะให้เป็นเช่นนั้นไม่ได้เด็ดขาด!”

แม่ลูกเอ๋ยขึ้นมาพร้อมกัน

หนานกงซื่อก้มหน้ามองมารดา “ท่านแม่คงรู้ว่าควรทำอะไร”

“หนานกงซวี่ยังฝึกไม่ถึงขั้น...” สีหน้าทรงเหี้ยมฉายแววเย็นเยียบ “เขา...เขาไม่อาจสะกดหมากเงินหลงได้...จึงถูกผลย้อนทำร้าย แม่...แม่รู้ว่าควรทำอะไร...เจ้าฟังแม่”

ทรงเหี้ยมคว้าแขนบุตรชาย กวาดตาไปที่ละน้อย จนสุดท้ายตกอยู่ที่ร่างสามีนาง

เนื่องจากเมื่อครู่พื้นดินสั่นสะเทือน หนานกงหลิวจึงถูกปลุกให้ตื่น กำลังกอดตะกร้าส้มของตน กวาดตามองโดยรอบอย่างสับสนงงงวย ทำทางไม่รู้เรื่องรู้ราว

นางจ้องเขาเซมิ่ง ราวกับเหยี่ยวจ้องงูในถ้ำ

“ต้องตายคนหนึ่ง” ริมฝีปากแดงขยับ ทรงเหี้ยมเอ่ย “ชื่อเอ๋อว์ เจ้าไปสังหารเขา”

เฝ้าเจียวซาน คำสัญญาของวิญญาณ

“!” *หนานกง* ซื่อผวา “ท่านแม่?”

“พันธะของมังกรปีศาจ มีเพียงต้องใช้โลหิตของคนสกุลหนานกงสังเวจจึงจะเสริมความแข็งแกร่งได้” หรงเยียนกล่าว “มีเพียงเจ้า หรือเขาจะนั้นยอมเป็นเขา... เขากลายเป็นหมากไปแล้ว เป็นเพียงซากศพเดินได้... อีกอย่าง เขามีสิทธิ์อะไรมีชีวิตอยู่ เขาเป็นสามิไม่ซื่อสัตย์ เป็นบิดาไม่เคร่งครัด เป็นวิญญาณชนไม่น่าเคารพ เขาเสียชาติเกิด ใครจะรู้ว่าเหตุใดหนานกงซวีจึงเกิดเมตตาสักวูบ ถอนคำสาปผลหลังจื่อให้เขา ปล่อยให้เขากลายเป็นคนโง่!”

หนานกงซื่อแข็งค้างอยู่ที่เดิมด้วยความตกตะลึง รวากับตนเองกลายเป็นหมากไปแล้ว แข็งที่อาจหนีไม่อาจขยับเขยื้อน

“ซื่อเออร์ แม่ไม่อาจควบคุมร่างกายตนเองได้ ยากจะลงมือ บัดนี้มีเพียงเจ้า... มีเพียงเจ้าโยนเขาลงสระหลงทูน เมื่อโลหิตตกลงในสระ... ชีวิต... ชีวิตต่ำช้าของเขาก็จะแลกมาซึ่งความสงบสุขของผู้คน ก็นับว่าเขา... ได้สิ่งสมกุศลหลังความตาย!”

หนานกงซื่อยังไม่ทันตอบ พลันได้ยินเสียงคนตะโกนมาจากทางด้านสระหลงทูน “นั่นมันอะไร แมลงปีกแข็งพวกนี้มาจากที่ใด?”

แมลงปีกแข็ง...?

จากนั้นภายในตำหนักก็มีเสียงแผดร้องดังมาอย่างต่อเนื่อง ยังมีเสียง

ตะโกนสั่งการของพวกเซวียเจิ้งยงกับเจียงซี หรงเยียนเอ่ยด้วยความร้อนรน “เร็วเข้า พันธะโลหิตของทางมังกรขาดแล้ว ยังเหลือพันธะสองอย่างสุดท้าย หากรอจนคลายออกหมด ต่อให้โยนเขาลงสระโลหิตก็ไร้ประโยชน์”

หนานกงชื่อฉูฉุนางเตือนสติ

“ยังลังเลอะไรอีก!” หรงเยียนกล่าว “เขาก่อกรรมทำเข็ญไปทั่ว ทำให้สำนักหฺงูเฟิงมาถึงขั้นนี้ ชื่อเอ๋อร์! เจ้ารีบได้สติสักทีเถอะ! ไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว เจ้า...!”

เสียงของนางพลันขาดหายไป

จากนั้นนัยน์ตาของนางเหลือกขึ้นช้า ๆ รูม่านตาหดเล็กจับพลัน ดูเหมือนสวี่ซวงหลินจะไม่อาจทนได้อีก จึงพุ่มพวงวิญญานที่โหดเหี้ยมที่สุดควบคุมนาง

หรงเยียนไม่หลงเหลือสติรับรู้อีกต่อไป

ใบหน้านางคล้ายกำลังหลับฝันอีกครั้ง นางลุกขึ้นช้า ๆ เดินไปทาง “แดนสุขาวดี” กลับไปยังจุดที่ไม่สะดุดตาที่นางอยู่ในตอนแรก แวดตาว่างเปล่า พิมพ์เสียงเบา “ชื่อเอ๋อร์...ตอบแม่ หัวหล้าต่างตำหนิ ไม่ท้อแท้ไปกว่า ท่อนก่อนหน้าคืออะไร”

หนานกงชื่อก่าลิ่งสั้นทิ่ม

เขาคุกเข่าตัวสั่นเทาอยู่กับพื้น แม้มีได้ถูกสิ่งใดควบคุม แต่กลับรู้สึกเหมือนติดอยู่ในบ่วงแห ไร้ทางออก

หัวหล้าต่างชื่นชม ไม่บากบั่นไปกว่า หัวหล้าต่างตำหนิ ไม่ท้อแท้ไปกว่า...

นี่คือสิ่งที่มารดาคาดหวังว่าเขาจะทำได้

ยากยิ่งนัก

ช่างยากยิ่งนัก

ในวัยเยาว์ ไม่ว่าจะให้เขาท่องจำ คัมภีร์อิสรจรที่ยากจะเข้าใจ หรือให้เขาขึงธนูสิบดอกให้ถูกกลางเป้าเก้าครั้ง ก็ล้วนเป็นเรื่องที่ยากเหลือเกิน

บัดนี้ มารดาบอกให้เขาใช้เลือดของบิดาเขาไปเสริมความแข็งแกร่งของพันธะโลหิตเขาเสียชาน

เขาฟังเสียงแผดร้องโหยหวนด้านนอก ได้ยินเพียงเสียงก็รู้ว่าแมลง
ปีกแข็งที่แปรมาจากทางมังกรที่ตื้นขึ้นมานั้นน่าสะพรึงเพียงใด เขานึกถึง
เยี้ยวซึ่งขึ้นมา เยี้ยวซึ่งกำลังรบกวนกับกระแสนรพิชเพียงลำพังท่ามกลาง
ความมืด รอเขาตรวจสอบทุกอย่างแล้วรีบกลับไปโดยเร็ว

“ชื่อเออร์...” ด้านหลังเป็นเสียงพึมพำของมารดา

เขาชักกระป๋ายออกช้า ๆ เดินไปทางหนานกงหลิว

แค่นั้น

จะไม่แค่นั้นได้อย่างไร

เขามองบุตรผู้นี้...

ข้าจะไม่แค่นั้นเขาได้อย่างไร

ควักหัวใจมารดาเขาทั้งเป็น ลอบคบซู้กับเจ้าสำนักเจียงตง ทำให้
เจ้าหมู่บ้านหลี่แห่งหมู่บ้านนี้ถานต้องตกอยู่ในสถานะลำบาก ทำให้สำนัก
หฺรูเฟิงพินาศยย่อยยับ ทั้งความวุ่นวายกับชื่อเสียงฉาวโฉ่เอาไว้ ทำให้เขา
กับเยี้ยวซึ่งต้องอยู่อย่างหวาดวิตกทุกคืนวัน ไม่มีที่ให้กลับไป ราวกับสุนัข
ไร้บ้าน เขาจะไม่แค่นั้นคนผู้นี้ได้อย่างไร!

กระป๋ายประจำกายเงี้ยวขึ้น ปรกกายสีขาวยสะท้อนใบหน้าหนานกงหลิว

บนใบหน้าที่ไม่อ่อนเยาว์นั้นแฝงความสงบนิ่งปลอดภัยโปร่งอย่างที่เด็ก

ฟิงมีอยู่หลายส่วน

หนานกงหลิวมองหนานกงซื่อ มือของหนานกงซื่อสั่นระริก เขาเอ่ย

“ท่านลุกขึ้นมา”

“ท่านเป็นใคร เหตุใดต้องให้ข้าลุกขึ้น ข้าจะนั่งที่นี่ ข้าจะรอฝ่าบาท...”

“ฝ่าบาทอะไร!” หนานกงซื่อตวาดเขาอย่างฉุนเฉียว หัวใจเต้นระทึก

เลือดในกายพลุ่งพล่าน “นั่นเป็นน้องชายท่าน! จำได้หรือไม่ หนานกงหลิว!

นั่นคือน้องชายท่าน!”

“เป็นน้องชายและเป็นฝ่าบาทด้วยหรือ” หนานกงหลิวตกใจ หดตัว

กลม “ท่านอย่าดุนักสิ ท่าน...ท่าน...ท่านร้องให้ทำไม”

ข้าร้องให้?

หนานกงซื่ออึ้งงัน

ข้า...ข้าร้องไห้หรือ

น้ำตาขมปร่าไหลรินลงมา ตกลงบนพื้นพร้อมกับกระบี่ประจำกาย
หนานกงชื่อพลันคุกเข่าลงกับพื้น ร้องไห้โฮออกมา
เหตุใดต้องเป็นเช่นนี้

เขาแค้นบิดา เขาคิดว่าตนแค้นจนสามารถบีบให้บิดาตามมายัง
สระหลงหู เพื่อทำพันธะโลหิตกับเขาเจียวซานและหวังหลี่ใหม่อีกครั้ง
ได้แท้ๆ

เหตุใดข้าถึงแค้นไม่ได้ คนที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ทำให้ข้าไว้บ้านให้กลับ
ทำให้บ้านแตกคนตาย เหตุใดข้าไม่แค้น

แต่ว่า...

แต่ว่าข้าไม่อาจลงมือได้จริง ๆ

ขณะประกายกระบี่ส่องจับใบหน้าคนผู้นี้ เขาเห็นริ้วรอยเหี่ยวย่นที่
หางตาของคนผู้นี้ สิ่งที่เขาคิด

กลับเป็น...

กลับเป็นเวลาที่ตนยังเล็กนัก ขณะวิ่งไล่ตามหน้าไปจินอย่าง
ตุลุกตุเลในทุ่งหญ้าเขียวเยี่ยว

ผีเท้ายังเตาะเตาะไม่มั่นคง สุดท้ายจึงจนสะดุดล้ม

ทรงเยียนยืนอยู่เบื้องหน้าเขา เอ่ยกับเขาที่ร้องไห้แงๆ “ลูกขึ้น
มาเอง”

เจ็บยิ่งนัก

และเพราะเจ็บจริง ๆ เขาพยายามตะกายลุกขึ้น แต่ก็ไม่สำเร็จ
เขายื่นมือออกไป อ้อนวอนให้มารดาอุ้มเขาลักครั้ง พยุงเขาลุกขึ้น
สักหน

แต่ทรงเยียนมิได้ยื่นมือมา ไม่เคยยื่นมือมาเลย

สุดท้ายเป็นมือใหญ่อบอุ่นอีกมือ อุ้มเขายังตัวเล็กขึ้นมาจากพื้น
กอดไว้ให้อ้อมอก แสงตะวันสาดส่องลงมา เขาเห็นใบหน้านั้น

ใบหน้านั้นยังหนุ่มแน่น เป็นมิตร เหมือนนบุรุษแสนดี เปี่ยมด้วยความ
ความรักความเมตตา

“ไอ้หยา บางครั้งชื่อเออร์ของเราก็ต้องให้คนพุงเหมือนกันนะนี่”
 คนผู้นี้ลืบลิ้นผมอ่อนนุ่มของเขา แหวดตาอ่อนโยนยิ่งนัก “หากทุกคนก็ล้วน
 ลุกขึ้นมาเองได้ จะยังมีพ่อแม่ไว้ทำไมเล่า”

นั่นคือความประทับใจเมื่อแรกเริ่มที่หนานกงชื่อมีต่อบิดา ในความ
 ทรงจำของเขา

ในตำหนักกว้างใหญ่ที่เต็มไปด้วยผีดิบ คนเป็นเพียงผู้เดียวลุกขึ้นมา
 อย่างชวนเซ

เขาลุกขึ้นมา ทว่าไม่นานก็คุกเข่าลงอีกครั้ง

เขาไขกศิระปะไปยังทิศทางที่ทรงเยียนอยู่จากไกลๆ จากนั้นลุกขึ้น
 อีกครั้ง หันกายหมายผลไป

จู่ๆ แขนเสื้อถูกรั้งไว้

คนที่ดึงเขาไว้กลับเป็นหนานกงหลิว

“...”

หนานกงหลิวหยิบสัมผัสผลหนึ่งจากในตะกร้ายื่นให้เขา ดิດอยู่สักพัก
 จากนั้นก็ปอกเปลือก แกะสัมผัสหนึ่งยื่นมาที่ปากเขา

“ไม่ต้องร้องไห้แล้ว ถึงจะไม่รู้ว่าท่านจะทำอะไร แต่สัมผัสนี้หวานอร่อย
 มาก ข้าเก็บมาเองกับมือ ท่านลองชิมดูสิ”

หนานกงชื่อไม่อยากกิน แต่สัมผัสนั้นยังจ่ออยู่ที่ริมฝีปาก
 หนานกงหลิวยื่นให้เขา เหมือนเมื่อตอนเด็กๆ ที่ป้อนอาหารให้เขากิน
 นับครั้งไม่ถ้วน

น้ำสัมผัสหวานอมเปรี้ยวกระจายเต็มปาก หนานกงชื่อเซ็ดน้ำตาแรงๆ
 ในที่สุกักัดตลิ่งใจโยนกระบี่ทิ้ง หันกายสาวเท้าออกจากตำหนักหน้าไป

เขามาถึงข้างสระหลงหูที่กำลังโกลาหล

แมลงปีกแข็งที่แปรสภาพมาจากหางมังกรนั้นดุร้ายยิ่งนัก มีผู้ฝึก
 บำเพ็ญมากมายต่อสู้อันตราย โลหิตไหลนองพื้นเป็นสายน้ำ เนื่องจาก
 แมลงตัวเล็กมาก ปรมาจารย์ใหญ่อย่างฉู่หว่านหนึ่งกับเจียงซีจึงปกป้อง
 คนทางด้านหลังได้ไม่มาก สถานการณ์ซุลมุนุ่นวาย รวากับอยู่ในหม้อ

น้ำเดือด

ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นหนานกงซื้อเข้ามา

เขาเดินเข้ามาในตำหนัก

หลายชั่วยามก่อนหน้า เขาสูญเสียแก่นวิญญานไปแล้ว คิดว่านับจากนี้ตนต้องกลายเป็นคนธรรมดาไปชั่วชีวิต

ยามนี้จึงได้รู้ว่า ที่แท้โชคชะตารู้ว่าเขาหยิ่งทะนง แม้มิได้ชื่นชอบเขา ทว่าสุดท้ายก็ไม่ใจร้ายต่อเขาเช่นกัน

ยังติดค้างก็แต่คนเดียว...

สายตาของเขาตกอยู่ที่อุโมงค์ซึ่งเชื่อมไปยังแท่นเจาหุน

เยี่ยวังซี

หนานกงซื้อปล้นยึดออกมา

เคราะห์ดี สุดท้ายก็ยังไม่ทันได้บอกเจ้า ขอขอบคุณที่เจ้าไม่จากไปไหน ขอขอบคุณที่เจ้าไม่เคยเปลี่ยนใจ คราะห์ดีที่ยังไม่ทันได้บอกเจ้าว่า ในที่สุดข้าก็เข้าใจความปรารถนาดีของเจ้า เข้าใจความรู้สึกของเจ้าแล้ว จะขออยู่กับเจ้านับจากนี้

เคราะห์ดีที่ยังไม่ทันบอก หากไม่คงทำให้เจ้าต้องเจ็บปวดโดยใช้เหตุ เช่นนั้นก็...

ตูม

เช่นนั้นก็จะอะไร...

เขามีได้คิดจนจบ หากคิดอีกก็คงไม่เหลือความกล้าอีกต่อไป เขามีได้คิดจนจบ สระโลหิตเดือดพล่านก็กลืนกินร่างเขาไป เขามีได้คิดจนจบ ก็แปรเป็นโครงกระดูก สลายเป็นเถ้าธุลี

สิ่งสุดท้ายที่เขาทำทันก่อนตาย คือปลดชองธนูออก โยนชองธนูที่มารดาปักเย็บให้ไปที่ข้างสระพร้อมกับเหน่าไปเงินที่ส่งเสียงร้องอยู่ข้างใน

ชั่วขณะที่หนานกงซื้อรู้สึกว่าร่างของตนกำลังสลายเป็นเถ้าธุลี คล้ายจะยังมีสติรับรู้อยู่ แต่มิได้รู้สึกเจ็บปวด เขาคลายได้ยินเสียงของธนูตกลงบนพื้นอย่างปลอดภัย เสียงร้องโหยหวนของเหน่าไปเงิน คล้ายยังได้ยิน จู่ๆว่านหนึ่งร้องเรียกชื่อเขาอย่างชัดเจน ความสงบเยือกเย็นที่เหลือเพียง

น้อยนิดมลายหายไป

เขายากร้องตอบ

อยากร้องตอบสักคำ

อาจารย์...

ข้ายอมรับท่าน

ข้าจะไม่ยอมรับท่านได้อย่างไร

ความจริงข้าทำได้ทุกอย่าง พิธีชกศึรระกระบาอาจารย์ใต้ต้นไม้
ครั้งนั้น

แต่ว่าท่านปฏิเสธข้า

ข้าเองก็มีความหยิ่งทะนง กลัวว่าท่านจะดูแคลนข้า ฉะนั้นจึงแสวง
ทำเป็นว่าตอนนั้นยังเล็กนัก จึงลืมเรื่องราวไปหมดแล้ว

ต่อมาท่านยอมรับข้า แต่ข้ากลัวจะดึงท่านมาพัวพัน...

ตอนนี้ดีแล้ว

ข้ามีอาจารย์แล้ว ข้าท่องคัมภีร์อิสรจรให้ท่านแม่ฟังแล้ว เยี้ยวซึ่ง
กับหน้าไปจินก็ไม่มีอะไร

ใช่แล้ว คิดไม่ถึงว่าก่อนตายยังได้กินส้มกบหนึ่ง

เป็นคนผู้นั้น... แกะให้ข้ากินกับมือ...

รสชาติเหมือนส้มที่เขาเคยป้อนให้ข้ากินในวัยเยาว์

หวานอร่อยยิ่งนัก...

วิญญาณของหนานกงชื่อพลันแตกสลาย ทุกสิ่งเลือนหาย ทุกสิ่ง
กลายเป็นเงามายาในอดีต ความฝันเก่า เรื่องราวแต่หนหลัง ล้วนล่วงเลยไป
กลายเป็นพันธะโลหิต

สระหลงทูนพลันเปล่งแสงสว่างพร่าตา ทุกหนแห่งที่แสงส่องไปถึง
บังเกิดเสียงมังกรคำรามกระเป๋ากีตร้อง แผ่อาณาภาพทำลายล้าง บดขยี้
แมลงปิกแข็งหางมังกร อสรพิษเกล็ดมังกร เอ็นมังกรที่คำชูฟุ้งผิติดที่
ด้านนอกจนแหลกเป็นจุน

ตอนที่เยี้ยวซึ่งฟุ้งออกมาจากอุโมงค์ด้วยร่างที่อาบโลหิต สิ่งที่เห็นคือ
ร่างของหนานกงชื่อในช่วงขณะสุดท้ายที่ตกลงไปในสระ เห็นสระโลหิต

เปล่งประกายมังกรเจ็ดง่า ยังมีเหล่าผู้ฝึกบำเพ็ญกำลังมองไปที่สระโลหิต
เหน่าไปจินที่ส่งเสียงร้องไรที่ฟังอยู่ริมสระ จูห์ว่านหนึ่งก้มลงอุ้มเหน่าไปจิน
ขึ้นมา...

กระบี่ประจำกายของนางตกลงบนพื้นดังเคื่อง

“อาชื้อ!”

เสียงร้องตะโกนแหบพร่า แหบหลายผืนฟ้า!

เยี้ยวซึ่งในยามนี้มีแต่บาดแผลเต็มตัว นางเดินชวนเซไปข้างหน้า
ยังไม่ทันถึงริมสระโลหิต ถึงขั้นยังไม่ทันหลังน้ำตา สภาพาดเจ็บสาหัส
และอารมณ์คลุ้มคลั่งก็ทำให้นางแตกสลายในที่สุด พิษงูกลามไปทั่วร่าง
ร่างกายเย็นเฉียบ

“อาชื้อ...”

นางวิ่งไปอย่างโหดโหดทีละก้าว ริมฝีปากเขียวคล้ำชยับพร้อม
เสียงสะอื้น หยดน้ำตาไหลรินลงมา นางไม่อาจทรงกายได้อีกต่อไป ล้มลง
บนพื้นกระเบื้องเย็นเฉียบอย่างแรง

เบื้องหน้าสายตามืดมัวเป็นวูบ ๆ แต่นางยังใช้นิ้วมือที่เปราะอะไปด้วย
คราบเลือดเกาะพื้นไว้ ค่อย ๆ คลานไปข้างหน้า

หึ่ง ๆ ที่รู้ว่าสายเกินไป

เห็นหนานกงชื้อกระโดดลงสระหลงหุนไปกับตาแล้ว

ทุกสิ่งล้วนจบสิ้นแล้ว

แต่นางไม่ยินยอม

จะยินยอมได้อย่างไร...จะยินยอมได้อย่างไร!

ราวกับว่า ขอเพียงแข็งใจคลานไปถึงริมสระ ก็จะทำให้คนผู้นั้นกลับมา
มาได้ ราวกับว่า ขอเพียงยังปักใจกับชั่วขณะนั้น หนานกงชื้อก็ยังคงกลับมา
อยู่ข้างกายนางได้

เจ้าเคยบอกข้า

ที่หน้าโพรงสรพิษ เจ้ารับปากข้าแล้วชัด ๆ...

เจ้าบอกว่า

“ที่นี่มีดีมาก ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ชอบ เจ้าตำนไว้สักครู่ ข้าจะรีบกลับมา”

น้ำตาหยดลงมา

นางฝันยืนหยัดเอาไว้ แม้กัดฟันจนแตกละเอียดก็ยังไม่พินทุว
คลานไปยังริมสระหลงหูที่คืนสู่ความสงบแล้ว ทีละน้อย...ทีละน้อย
อย่างพราวเลื่อน ร่างเกร็งกระตุก

ข้ามาแล้ว

เจ้าเล่า

เบื้องหน้ามีดเหลือเกิน รอบด้านก็เย็นยิ่งนัก จะมีผีร้ายมาอีกหรือไม่
จะมีงูพิษจู่โจมมาอีกหรือไม่ เจ้าทำเหมือนเมื่อก่อน ชัดยันต์วิญญาณออกไป
แล้วหันกลับมาอย่างน่าเกรงขามได้หรือไม่

บอกกับข้าว่า “ตามข้ามา ข้าจะปกป้องเจ้าเอง” ได้หรือไม่

“หนานกงชื่อ...อาชื่อ...” นางสะอื้น ในที่สุดก็ร้องให้เสียงดัง “เจ้า
กลับมาสิ! วิญญาณเฮี้ยวจา เจ้าต้องรักษาสัญญา เจ้ากลับมาสิ!”

แต่เสียงร้องไห้ที่นั่นมิได้คงอยู่นานนัก พิษร้ายรุนแรงกับบาดแผลสาหัส
กลืนกินนางไปในที่สุด ก่อนสติของนางจะดับไป สิ่งสุดท้ายที่ทำได้ยื่นมือ
ออกไปยังขอบสระหลงหู รวากับทำเช่นนี้จะสามารถคว้าชายเสื้อของคน
ในสระเอาไว้ ให้เขายังคงอยู่ข้างกายนางได้

เดิมทุกสิ่งกำลังจะเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น...แก่นวิญญาณของอาชื่อ
แตกสลาย ก็หาวิธีหยุดยั้งได้ ทุกคนล้วนมิได้แค่นึกเขาเช่นนั้นอีกแล้ว...
เดิม...ก็ใกล้จะหลุดพ้นแล้ว

ทว่าความมืดมิดมาเยือนอีกครั้ง ครั่งนี้ สำหรับนางแล้ว อาจไม่มี
แสงอรุณอีก

“อาชื่อ...”

เยี้ยววังซีพิมฟา ในที่สุดดวงตาก็ปิดลงช้าๆ

วิญญาณร้ายของมังกรปีศาจถูกสยบในที่สุด หนานกงชื่อใช้เลือดเนื้อ
ของตนสังเวย เสริมพันธะโลหิตที่กำลังจะแตกสลายให้แข็งแกร่ง ส่วน
สระโลหิตมังกรที่ผสมรวมวิญญาณของหนานกงชื่อเข้าไป ย่อมยากที่
สวีซวงหลินจะทำลายได้

ทุกอย่างสิ้นสุดแล้ว

เขาเจียวซานไม่มีต้นไม้ใบหญ้าสักต้นให้สวีซวงหลินใช้งานได้อีก
หนานกงซื่อมีได้มีฝีมือเลิศล้ำเหมือนหนานกงจางอิง ทว่าสุดท้ายกลับเป็น
เขาที่ตัดเขี้ยวเล็บแหลมคมที่สุดของสวีซวงหลินไป

ทุกคนนั่งนั้น ได้ยินเพียงเสียงครวญครางเบา ๆ ของคนที่ได้รับ
บาดเจ็บก่อนหน้า

แสงเจิดจ้าของสระโลหิตมั่งกรค่อย ๆ สลายไป โมหรานเดินไปที่
ข้างกายฉู่หว่านหนิง ฉู่หว่านหนิงก้มหน้าหลับตา มือข้างที่อุ้มหน้าไปจิน
ชาวซิดเยินเฉียบ เส้นเลือดสีเขียวจาง ๆ ได้ผิวหนังปูดโปนขึ้นมาเล็กน้อย
เพราะกำลังช่มกลิ่น

“อาจารย์...”

ฉู่หว่านหนิงมิได้พูดอะไร สุดท้ายเพียงแค่วางหน้าไปจินลงข้างกาย
เยี่ยวังซี พร้อมกับซองธนูของหนานกงซื่อ

เขาลุกขึ้น ในดวงตาจับไอน้ำ ทว่าขณะมองไปยังอุโมงค์ที่เชื่อมไปยัง
แท่นเจาหุน ไอน้ำนั้นก็เกาะตัวเป็นเกล็ดน้ำแข็งแล้ว

เขาไม่พูดอะไรสักคำ เทียนเวินในมือเปล่งประกายสีทอง เขาเดิน
ไปยังอุโมงค์อันมืดมิดนั้น

โมหรานตามเขาไป คนของยอดเขาสี่เชิงล้วนเดินตามไปเงียบ ๆ

ไม่มีผู้ใดถาม ไม่มีผู้ใดกล่าวคำ

การเป็นแนวหน้าสื่อความหมายถึงอะไร พวกเขาล้วนซัดแจ้งแก่ใจ
แต่พวกเขาต่างติดตามไป ไม่มีผู้ใดล่าถอย ตามมาด้วยคนของวังท่าเสวี่ย
กุยเวีเยี่ย...

ก่อนเจียงซีก้าวเข้าไปในอุโมงค์ ได้สั่งการศิษย์บางส่วนให้อยู่คอย
รักษาและปกป้องคนเจ็บ “พวกเจ้าอยู่ที่นี่ ดูแลคนบาดเจ็บ โดยเฉพาะ
แม่นางเยี่ย หากผู้ที่ยังไม่ตายเหล่านี้เสียชีวิตอีก กลับไปจะหักเบี้ยรายเดือน
และศิลาวิญญูณของทั้งปี”

“ขอรับ เจ้าสำนัก”

ประตูที่ผ่านไปยังแท่นเจาหุนถูกเปิดออกแล้ว ตลอดทางมานี้สูญเสีย
กำลังคนไปไม่น้อย แต่พวกเขา ก็มาถึงสถานที่แห่งสุดท้ายของตำหนัก

เทียนกง ศาลบรรพชนของสำนักหฺงเฟิงจนได้...

ในที่สุดก็มาถึงเสียที สถานที่บวงสรวงและเรียกดวงวิญญาณ
แทนเจาหฺน

เงาเจียวซา หิวระความฝันเพื่อนองเจ้า

อยู่หัวหนิง ก้าวออกจากอุโมงค์เป็นคนแรก เขยิบลงบนบันได
ศิลาชั้นสุดท้าย สิ่งที่น่าทึ่งต่อสายตาคือแท่นสูงโล่งกว้างต่างจากความ
คับแคบในทางเชื่อม กว้างใหญ่จนแทบไม่เห็นสุดทาง ราวกับแดนพิสุทธ์
ที่ลอยอยู่บนสวรรค์เก้าชั้นฟ้า

ยามนี้ ดวงจันทร์ลอยเด่นกลางนภา แท่นสูงตั้งอยู่อย่างเดี่ยวดาย
ไร้ต้นไม้ใบหญ้าองกวมแม้อักชุน ทอดสายตาไปที่กึ่งกลางของแท่นสูง
ท่ามกลางลมหนาวเย็นที่พัดมาเป็นระลอก เงาเมฆหม่นทึม มีคนผู้หนึ่ง
นั่งอยู่

สวีซวงหลิน

คนทางด้านหลังทยอยออกมาหมดแล้ว ช่วงขณะนั้นล้วนตกตะลึง
เมื่อเห็นสวีซวงหลิน

เซวียเจิ้งยงเอ่ยด้วยความประหลาดใจ “เหตุใด...นี่มัน...นี่มัน
เกิดอะไรขึ้น”

อีกคนสะดุ้งเฮือก เอ่ยเสียงเบา “สวรรค์ เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้”

“เขาตายหรือเป็นกันแน่”

ไม่หรรษาเดินเข้าไปใกล้เขา ยิ่งเข้าไปใกล้ ภาพเบื้องหน้ายิ่งชวนขนลุก...
สวีซวงหลินนั่งขัดสมาธิหลับตาอยู่บนพื้น ร่างกายซีกขาวของเขาเน่าเปื่อย
ไปหมดแล้ว ไม่เหลือเค้าของมนุษย์เลย เลือดและหนอง รวมทั้งของเหลว

ลีดำไหลซึมออกมาจากร่าง ส่งกลิ่นเหม็นเน่าคุกคามผู้คน รอบกายเขามี
เทพคัสตราทั้งห้าปักไว้ สาตรังสีอำมหิตหนาแน่น

ไม่ทราบกำหนดแน่นอนอย่างอดไม่ได้...เขาเห็นนู้กยูแล้ว

นู้กยูปักลืออยู่ในพื้นดิน แผ่แสงเรืองรองสีเขี้ยวอ่อนออกมา สูดหายใจ
รวมลำแสงกับเทพคัสตราทั้งสี่ที่เหลือ ไหลเข้าสู่หัวใจของสวีซวงหลิน สองจับ
ใบหน้าซุบตบของสวีซวงหลินจนเป็นเงารูปไหว เตี้ยวมืดเตี้ยวสว่าง

ที่ด้านหลังของสวีซวงหลิน มีหมอกควันดำสนิทกลุ่มหนึ่งม้วนขด
วนเวียน คล้ายเป็นข่ายาอคมที่กำลังจะก่อตัวเป็นรูปร่าง

คนอื่นๆ เดินตามเข้ามา

หวงเซี่ยวเยว่พิมพ์อย่างไม่อยากเชื่อ “นี่คือ...นี่คืออาคมวิญญาน
คัสตรา?”

เซวียเหมิงไม่รู้ว่าจะไรคืออาคมวิญญานคัสตรา กำลังจะถามบิดา
พอหันไป กลับเห็นเซวียเจิ้งยงสีหน้าซีดเผือด เห็นชัดว่าไม่เชื่อว่าจะมีคน
ใช้อาคมชนิดนี้ได้

“นี่มันอะไรกันแน่”

เห็นชัดว่าผู้ที่ไม่รู้จักอาคมวิญญานคัสตรามิได้มีเพียงเซวียเหมิง
คนเดียว ยังมีผู้เยาว์อีกคนถามเสียงเบา

จู่หว่านหนึ่งจ้องใบหน้าสวีซวงหลิน “อาคมวิญญานคัสตรา คือ
การนำวิญญานของตนสังเวทเทพคัสตราที่ดื่มโลหิตจนอิ่ม จากนั้นทำ
พันธสัญญาต่อเทพคัสตรา สัญญาว่าหลังจากตายแล้ว วิญญานของตน
จะถูกวิญญานคัสตราของเทพคัสตราฉีกกิน กลายเป็นเครื่องสังเวทที่
หล่อหลอมเทพคัสตรา”

“สังเวทคัสตรา?” เซวียเหมิงตกตะลึง “เหตุใดต้องทำเช่นนี้”

“เพราะพลังวิญญานของเขาไม่พอ” จู่หว่านหนึ่งกล่าว “นี่เป็นวิธีที่
สามารถเพิ่มพูนพลังของตนได้มหาศาลอย่างรวดเร็ว เขาสังเวทวิญญานให้
เทพคัสตรา ส่วนเทพคัสตราก็ให้เขายืมพลัง”

ขณะกำลังอธิบาย พลันได้ยินเสียงหอบหายใจเบาๆ

ทุกคนต่างผงะถอยก้าวหนึ่ง เซวียเหมิงชักหลงเหมิงออกจากฝัก จ้อง

ใบหน้าสวีซวงหลินเซมิ่ง

สวีซวงหลินลืมนึกตาขึ้นช้าๆ เขาเงยหน้าขึ้นภายใต้แสงจันทร์ ใบหน้า
ซีกหนึ่งยังเป็นปกติ ใบหน้าอีกซีกน่าพะโยยกลืนเหม็นคลุ้ง

“ปรมาจารย์ฉู...ทุกท่าน ในที่สุดก็หาเจอจนได้ละ”

มือข้างหนึ่งของเขายื่นพื้น ลูกขึ้นยืนอย่างชวนเซ สายตาเขากวาด
ผ่านใบหน้าทุกคน บ้างระแวดระวัง บ้างขยะเขยง บ้างก็หวาดกลัว

เขาไม่สนใจ กลอกดวงตาข้างที่เป็นปกติ นัยน์ตาถึงขั้นฉายแวว
หยอกเย้าและอำมหิต ทว่าเขากวาดตามองรอบหนึ่ง และอีกรอบหนึ่ง ก็ไม่
พบคนที่ต้องการหา รอยยิ้มชั่วร้ายบนใบหน้าแข็งค้าง ก่อนจะเลื่อนหายไป

สวีซวงหลินตะโกนเสียงเหี้ยม “เยี้ยววังซีเล่า?!”

เซวียเหมิงฉุนจัด “เจ้าคู่ควรเอ๋ยชื่อนาง?”

“พวกเจ้าทำอะไรนาง!”

เซวียเหมิงยิ่งเดือดดาลกว่าเดิม “เจ้าสนใจด้วยหรือ คนไม่มีหัวใจ
หัวใจ ไม่มีเลือดเนื้ออย่างเจ้า ยังมีหน้าอะไรไปคิดถึงเยี้ยววังซี”

“คิดถึง?” คำนี้คล้ายกระตุ้นอารมณ์สวีซวงหลิน เขาชะงัก จากนั้น
หรีตา คล้ายจะค่อยๆ สงบลง “ไม่ ข้าจะคิดถึงทำไม น่าขันนัก...”

เจียงซีเอ๋ยเสียงน่าสะพรึง “จะพูดพล่ำมกับเขาให้มากความทำไม
เล่าเขาชะ!”

ว่าพลางยกมือขวาขึ้น กระทบประจํากายเสวียหวงปรากฏกลางฝ่ามือ
พันฉับใส่สวีซวงหลินทันที ไม่คาดว่าจะมีเงาดำพุ่งปราดเข้ามารวดเร็วปาน
สายฟ้า สกัตการโถมตีของเขา

เจียงซีเล็กคิ้ว เอ่ยอย่างเช่นเขี้ยว “ปรมาจารย์โม เหตุใดจึงขวางข้า”

“ข้ามีเรื่องจะถามเขา!” โมทรานว่าพลางหันไป ดวงตาฉายแวว
ซับซ้อน เขาเม้มริมฝีปาก เดิมมีคำพูดมากมาย ทว่าสุดท้ายสิ่งที่เอ่ยออกมา
กลับมีเพียง “พรรคพวกของเจ้าเล่า”

สวีซวงหลินมีท่าทางเฉื่อยชา...ทั้งที่เป็นเช่นนี้แล้ว กลับยัง...ถูนิ้วเท้า
ของตนเข้าด้วยกันกันอย่างเอื่อยเฉื่อย

ด้วยเหตุนี้โมทรานจึงสังเกตเห็นว่าวันนี้เขาไม่ได้สวมรองเท้าอีกแล้ว

“ทุกคนล้วนบอกว่าเป็นพรรคพวกของข้า” สวีซวงหลินแสร้งยิ้ม เห็นพันขาวเรียงติดกัน รอยยิ้มบนใบหน้าครึ่งซีกนั้นเจิดจ้ายิ่งนัก ทั้งนายเววเยาะหยัน “เช่นนั้นก็ควรรู้ว่า ข้าไม่มีทางบอกเด็ดขาด ข้าคนแซ่สวี ยังเข้าใจหลักคุณธรรมน้ำมิตรในยุทธภพข้อนี้ ทุกท่านคือวีรบุรุษและผู้เด่นล้ำคือวิญญูชนและผู้กล้า อย่าสิ้นเปลืองความคิดในเรื่องนี้เลย”

เขาจงใจเหลือบมองเจียนกู่ยในมือโมหธาน แล้วจึงเอ่ย “วิธีไตสวนอื่นล้วนไม่จำเป็น อย่างมากก็แค่เงื้อมือลงตาบ ตัดลิ้นตนเอง...ข้ามีหนทางที่จะไม่ต้องพูดความจริง”

เซวียเหมิงอึ้งงัน “คน...คนเช่นเจ้า ยังกล้าพูดเรื่องคุณธรรมน้ำมิตรในยุทธภพอะไรอีก...”

“พิลึกจริง เหตุใดข้าจะพูดเรื่องคุณธรรมน้ำมิตรในยุทธภพไม่ได้” สวีซวงหลินเอ่ย “สหายช่วยเหลือกัน พี่น้องรักใคร่เคารพกัน อาจารย์เมตตา ศิษย์กตัญญู คนดีเสวยสุข คนชั่วรับโทษทัณฑ์ เดิมนี่ก็เป็นครรลองที่พึงเป็นไปของโลก เจ้าคิดว่าหลักการข้อนี้ มีเพียงคนเช่นพวกเจ้าที่เข้าใจหรือ”

เซวียเหมิงตะลึงในความหน้าหนาปานกำแพงเมืองของเขาจนปากอ้า ตาค้าง ชี้น้ำเขา “พี่น้องรักใคร่เคารพกัน? อาจารย์เมตตา ศิษย์กตัญญู?...เจ้า?”

สวีซวงหลินเอ่ยเสียงเนิบ “ใช่ ทำไม่หรือ”

“เจ้ายังรู้จักละอายอยู่หรือไม่ คนที่เช่นฆ่าพี่น้องคือเจ้า คนที่ยุยงให้หนานกงหลิวกินแก่นวิญญานหลัวเฟิงหุวาก็คือเจ้า เจ้าทำเรื่องชั่วช้ามาแล้วทุกอย่าง กลับยัง...กลับยังกล้าเอ่ยอย่างมั่นอกมั่นใจเช่นนั้น...นี่คือครรลองที่พึงเป็นไปของโลก?”

เผชิญหน้ากับคำถามยาวเหยียดของเซวียเหมิง สวีซวงหลินก็ยิ้มแฉ่งมิได้ปฏิเสธ กลับโพล่งขึ้นมาว่า “ปีนี้สหายน้อยอายุเท่าใด”

“เจ้าจะถามไปทำไม”

“เจ้าไม่บอกข้าก็ไม่เป็นไร” สวีซวงหลินมองประเมินเขาติระขะจรดทำ “ข้าว่าเจ้าน่าจะอยู่ในวัยยี่สิบ คนวัยนี้มักเลือดร้อน จิตใจบริสุทธิ์ ยืนอยู่บนโลกอย่างหยิ่งผยอง คิดว่าใต้หล้านี้ไม่มีสิ่งใดที่ตนเองทำไม่ได้”

เขาเสียบไป ก่อนจะยืมเจ็ดจำเอยว่า “เป็นวัยที่ดีที่สุดจริง ๆ”

แสงโชติช่วงของเทพศัสตราที่ปักบนพื้นดินยังหลังไหลไม่ขาดสาย มอปลั่งวิญญานอันแข็งแ่งให้เขาอย่างต่อเนื่อง เขาใช้พลังวิญญานนี้ คำจุนการควบคุมหมากเงินหลงนับหมื่นพัน ต้านทานผลย่อนทำร้าย แม้ กระนั้น เนื้อหนังบนร่างก็ย้งเน่าเปื่อยที่ละน้อยด้วยความเร็วที่สังเกตเห็นได้ ด้วยตาเปล่า

สวีซวงหลินไม่นำพา เขาคล้ายมองไม่เห็นว่าร่างของตนกำลังถูก กลืนกินด้วยรังสีอำมหิต เขาเดินไปมาหน้าชายาอาคมที่ไหลเวียนอยู่ด้านหลัง “ยี่สิบปี...เจ้ารู้หรือไม่ ตอนที่ข้าอยู่ในวัยไล่เลี่ยกับเจ้า ข้าทำอะไรอยู่”

“เจ้ายั้งจะทำอะไรได้” เซวียเหมิงเอยอย่างขุ่นเคือง “มีผู้ใดไม่รู้ว้า เจ้าทำเรื่องอะไรเอาไว้บ้าง เจ้าชิงแหวนเจ้าสำนัก ขึ้นเป็นเจ้าสำนักแทน พี่ชายเจ้า ช่วงสามเดือนสั้น ๆ เจ้าสังหารประมุขของโลกบำเพ็ญเพียร ระดับสูงสองคนติดกัน ต่อมามีคนไปขอคำอธิบายจากเจ้า เจ้ากลับควัก ดวงตาพวกเขาออกมา...คนวิปริตเช่นเจ้า ไร้คุณธรรม ไร้ศีลธรรม ปิดหู ไม่ฟังความ เจ้ามีครบทั้งสิ้น! หากข้าเหมือนกับเจ้า ทำเรื่องเช่นนี้เมื่อตอน อายุยี่สิบ ข้ายอมตายเสียตั้งแต่ตอนนั้นจะดีกว่า!”

เซวียเจี้งยงเห็นบุตรชายบันดาลโทสะ เกรงว้าเขาจะยั้งยั่วยุสวีซวงหลิน จนต้องรับผลที่ตามมา จึงปรามเสี้งเบา “เหมิงเออร์ เจ้าพูดให้น้อยหน่อย เถิด”

“ไม่ต้อง” คำพูดนี้สวีซวงหลินได้ยินแล้ว เขายืมน้อย ๆ พลังโบกมือ “พูดต่อสิ เหตุใดต้องพูดน้อยลงเล่า”

เซวียเหมิงเห็นเขายังยืมอยู่ สีหน้าก็เหมือนกำลังมองนกแก้วที่ตีปีก ร้องเพลงเจี้อยแจ้วอยู่บนคอน ทำทางเพลินนอกเพลินใจ เลือดร้อนก็ฟุ้งขึ้น คีระชะอย่างเ่มอาจควบคุม เตือดตาลเพราะความอับอาย “เจ้า...เจ้าช่าง ไร้ยางอายนัก! เกินเยียวว้า!”

“เอยยั้งต้องมียางอาย ทุกสิ่งเ่มเจ้าว้ามา เเดิมก็เ่มนับเป็นอะไรอยู่แล้ว” สวีซวงหลินกล่าว “เจ้าบอกว้าข้าชิงแหวนเจ้าสำนัก...นับแต่โบราณ ตำแหน่ง สูงส่งมีไว้ให้ผู้มีความสามารถ สวะอย่างพี่ชายข้า ทำอะไรเ่มเป็นสักเอยยง

สักแต่ว่ามีลิ้นสามซุนไม่เฝ้าเปื่อย ก็ใช้ชีวิตเจริญรุ่งเรืองได้แล้ว คนที่ไม่เคย
 ประลองกับเขาจริง ๆ ล้วนคิดว่าเขาคือบุคคลอันดับต้น ๆ เรียกขานเรา
 สองคนว่าสองคุณชายแห่งทรูเฟิง...พลังวิมูญฉานและวิชาอาคมคู่ที่คู่สี่...
 พวกเจ้าไม่รู้สิกว่าน่าขันหรือ

“ข้า กับเขา?” สวีซวงหลินตบหน้าผากหัวเราะเยาะ “เลิกล้อเล่น
 ได้แล้ว ตั้งแต่เด็ก ข้าใช้มือข้างเดียวก็ต้านเขาทั้งสี่ของเขาได้ เอาเข้าไป
 เปรียบกับเขา? ขณะที่ข้าฝึกหนักทั้งวัน เขารู้จักแต่อดอดอ้อนปกปักรักษา
 ในอ้อมอกมารดาเขา! ข้าฝึกฝนไม่ว่าอากาศจะร้อนหรือหนาว ส่วนเขา
 อากาศดีก็ไม่พากเพียร อากาศร้อนก็นอนออดู! ต่อมาข้าแสวงหาชื่อเสียง
 ที่สมควรได้ในงานชุมนุมเขาหลังซาน เขากลับใช้แผนร้ายรอบอุบายเบียดเบียน
 เบื้องหลัง! จากนั้นเล่า พวกเจ้าใส่ความคนที่ฝึกฝนอย่างหนักว่าแย่งชิง
 แต่กลับแต่งตั้งเขาเป็นอัครยี่ขันอันดับหนึ่งในใต้หล้า นี่ยุติธรรมหรือ”

เซวี่ยเหมิงเริ่มลั้งเล แต่ยังคงยืนกราน “ต่อให้เป็นเช่นนั้น เจ้าก็
 ไม่จำเป็นต้องทำถึงขั้นนี้...”

“เหลวไหล! คนยืนพูดไม่มีวันปวดแหว พังโทษผู้อื่นปากเปล่าล้วน
 ง่ายตายยิ่ง พอถึงคราวตัวเองบ้าง ที่นี้ละพลิกหน้าเป็นอีกอย่าง เรื่องงาน
 ชุมนุมเขาหลังซาน หากเป็นเจ้า เจ้าจะทนได้หรือ!”

เซวี่ยเหมิงถูกเขาสวนกลับโดยไม่ทันตั้งตัวก็ถึงกับอึ้งไป

หากเป็นข้า ข้าจะทนได้หรือไม่

“คนมากมายในงานชี้หน้าเจ้า หาวว่าเจ้าไม่รู้จักระอาย ส่วนอันดับกับ
 เสียงปรบมือล้วนตกเป็นของเขา สิ่งที่เหลือไว้ให้เจ้ามีแต่ข้อป้ำปัสที่ทั้งชีวิตนี้
 ก็ไม่มีวันลบล้าง ความมานะพากเพียรของเจ้าย่อยยับไม่เหลือขึ้นดีต่อหน้า
 วาจาเป็นดอกบัวของเขา...นี่ก็คือความยุติธรรม?”

“ข้า...”

เห็นเซวี่ยเหมิงอึ้งงันพูดไม่ออก สวีซวงหลินจึงแค้นหัวเราะหยัน
 “อีกอย่าง เรื่องที่ข้าฆ่าเจ้าสำนักสองคนนั้น พวกเขาสองคน คนหนึ่งเคาะ
 ปลาไม้ทั้งวัน สวดนะโมอมิตาพุทธเสนาะสูงกว่าใคร อีกคนบารมีท่วมทับ
 เป็นวิมูญชุนเที่ยงตรงที่ทั่วหล้ารู้จัก แต่พวกเขากลับผลักฆ่าลงเหวลึก

หมื่นจั่งอย่างไม่สะทกสะท้าน เพราะหวังประโยชน์ส่วนตน เรียนถาม
ทุกท่าน เหตุใดข้าต้องไว้ชีวิตสุนัขของพวกเขา”

คนของทั้งสองสำนักซึ่งอยู่ในที่นั้นได้ยินเขากล่าวหาเจ้าสำนักรุ่นก่อน
เช่นนี้ ไบหน้าก็ดำทะมึน คิดโต้แย้ง แต่ก็ไม่อาจหาคำพูดที่เหมาะสม
มาแย้งได้ สุดท้ายเสวียนจั่งตำซื่อแห่งวัดอุ้เปยถอนหายใจยาว หลับตา
ประนมมือ “จงเวรจงกรรม เมื่อใดจะสิ้นสุด...”

“ใช่แล้ว ล้วนแต่บอกว่าเมื่อใดจะสิ้นสุด ล้วนแต่อยากจะทำให้ความ
อาฆาตแค้นสิ้นสุด แต่เหตุใดต้องเป็นข้า” สวีซวงหลินเอ่ยทีละคำอย่าง
เดือดดาล ทว่าไบหน้ากลับยังคงยิ้มอยู่ ยิ้มอย่างสบายอารมณ์ ถึงขั้น
เยาะหยัน “ข้าตบหน้าเจ้า จากนั้นบอกว่าจงเวรจงกรรม เมื่อใดจะ
สิ้นสุด ไม่ให้เจ้าตบกลับ เจ้ายอมหรือไม่ ลาหัวโล้น”

มีคนเอ่ยอย่างโกรธเกรี้ยว “หนานกงซวี ระวังปากของเจ้าให้ดี!
พูดจาเช่นนี้กับผู้อาวุโสได้อย่างไร!”

“มารดาเขาสีเป็นผู้อาวุโสเจ้า” สวีซวงหลินยิ้ม “เด็กน้อย เจ้าเอง
ก็ระวังปากไว้ให้ดีเถอะ”

“...”

หวงเซี่ยวเยว่ลูบเครา “หนานกงซวี...”

ยังไม่ทันได้เอ่ยจบ อีกฝ่ายก็ยกมือห้าม ยกมุมปากที่สมบูรณ์
ครึ่งหนึ่ง เน่าเปื่อยครึ่งหนึ่ง “ขอหารือสักหน่อย เจ้าเรียกข้าว่าสวีซวงหลิน
ได้หรือไม่ ข้าไม่ชอบชื่อหนานกงซวี”

หวงเซี่ยวเยว่สะบัดแขนเสื้อ “ต่อให้ต้องการเรียกร้องความเป็นธรรม
แต่ในเมื่อเจ้าก็สังหารเจ้าสำนักทั้งสองคนนั้นแล้ว ก็ควรเลิกแล้วต่อกันไป
ต่อมายังควักลูกตาคนตั้งมากมาย ยังมีเหตุผลอะไรอีก”

สวีซวงหลินเอ่ยอย่างเยือกเย็นอารมณ์ดี “แต่ก่อนข้าใช้เหตุผลกับ
พวกเจ้า แต่ไม่มีผู้ใดฟังข้า”

เขาเงยไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็หัวเราะ “ต่อมาเล่า ข้ากลายเป็นคนบ้า
พวกเจ้ากลับดึงคนบ้ามาคุยเรื่องผิดชอบชั่วดี วิญญูชนเที่ยงตรงเช่น
พวกเจ้า...ช่างน่าสนใจนัก” เขาปรบมือดังแปะๆ “น่าสนใจเสียจริง”

โมหรานซึ่งยืนเงยมาตลอด ยามนี้พลันถาม “ด้วยเหตุนี้ ตัวเจ้าเอง ก็ต้องการความเป็นธรรมใช่หรือไม่”

“...” สายตาของสรีชวงหลินเลื่อนขึ้นทีละน้อย ไปจับบนใบหน้า โมหราน

ทั้งสองจ้องตากันนิ่งบนแท่นศิลาท่ามกลางลมหนาวยะเยือก

ในดวงตาโมหราน เงาของสรีชวงหลินค่อยๆ เลื่อนร่าง สิ่งที่เขาเห็น มิใช่บุรุษที่ร่างกายน่าเฟร่อแร่ปางตายผู้นี้

เขาเห็นเงาของใครอีกคนผ่านสรีชวงหลิน ศีรษะสวมมงกุฎประดับ พุ่มก ร้างสวมชุดคลุมหรรษาปกายสีดำและทอง เห็นท่าเขียนตี่จวิน เห็นตนเองเมื่อชาติก่อน

“ระหว่างทางที่มาที่นี่ เราได้พบหนานกงหลิว เขาเอาแต่เรียกเจ้าว่า ฝ่าบาท เจ้าตั้งตัวเองเป็นเทพแล้ว” โมหรานเอ่ย “เจ้ากลายเป็นตี่จวิน ในตำแหน่งเทียบกนงแห่งนี้ กุมอำนาจตัดสิน เจ้าบอกว่าสิ่งใดถูกต้อง สิ่งนั้นก็ถูกต้อง เจ้าบอกว่าสิ่งใดผิด สิ่งนั้นก็ผิดจนไร้เหตุผล เป็นตายชอบชั่ง ล้วนขึ้นอยู่กับเจ้า นี่ก็คือความเป็นธรรมของเจ้า?”

สรีชวงหลินนิ่งไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็แค้นหัวเราะเย็นชา

โมหรานมองเห็นท่าเขียนจวินกำลังแค้นหัวเราะเย็นชา ใบหน้าซีดขาว หล่อเหลาฉายแววเยาะหยัน

“ใช่แล้วอย่างไร เจ้าเองก็เห็นแล้ว ข้าเองก็เคยเชื่อในความเป็น วิญญาณของพวกเขาเจ้า เชื่อสิ่งที่เรียกว่าความเป็นธรรมในโลก แต่ผลสุดท้าย เป็นเช่นไร”

เขาเงยไป เดินไปมาหน้าค่ายกลเทพคัสตรา ดวงตาสาตประกาย วาวโรจน์ “เป็นพวกเจ้า ยกย่องคนชั่วฉลาดเป็นวีรบุรุษ เหยียบย่ำวีรบุรุษ ใต้ฝ่าเท้า เป็นพวกเจ้า เห็นความมานะบากบั่นเป็นมุลัตต์วี เห็นห้อง ปลดทุกข์เป็นแท่นบูชา เป็นพวกเจ้า เห็นการประจบประแจงเป็นไมตรี เห็นความหยิ่งทงนงเป็นความจงหอง... พวกเจ้าทำเรื่องชั่วช้า ถีบขาลงใน ปลักโคลน! จากนั้นบอกข้าว่า ต่อให้ข้าจะได้รับความทุกข์ทรมานเพียงใด ต่อให้พี่น้องทะเลาะวิวาทใส่ร้ายกัน ต่อให้ต้องทนทุกข์กับความอัปยศ...

นั่นก็เป็นเรื่องของข้าเอง ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่ควรระบายความอาฆาตแค้นกับ
ผู้บริสุทธิ์... ฮ่าๆ น่าขัน!”

ไม่หรรณเห็นท่าทางหัวเราะหยันของท่าเขียนจวินเกินจริงขึ้นเรื่อยๆ
ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นแสบเยิ้ม

“คนที่ถูกผู้คนที่หน้าตาหามีไซ้เจ้า ผู้ที่แบกรับคำครหาที่ไม่ควรมี
ก็มีไซ้เจ้า เจ้ายอมพูดจาสวยหรูในโลกมนุษย์ได้! ส่วนข้า... ข้าแค่ใช้วิธี
ของข้า แสวงหาคุณธรรมในใต้หล้าเท่านั้น”

“...คุณธรรมในใต้หล้า?” ไม่หรรณยืนอยู่ตรงข้ามกับท่าเขียนตั้งจวิน
เขาถาม “เพื่อคุณธรรมในใต้หล้าของตัวเอง เจ้าฆ่าคนไปเท่าใด เจ้า
ตั้งตนเป็นที่จวิน ใต้ฝ่าเท้าคือกองกระดูกขาว โลหิตไหลนอง หรือเจ้า
ไม่เคยสำนึกเสียใจแม้สักน้อย”

“มีอะไรน่าสำนึก ข้าฆ่าพวกเขา แต่ข้าก็ให้ออกาสพวกเขาได้เกิดใหม่
อีกครั้ง พวกเขาทั้งหมดกลายเป็นหมากใต้ถ้ำอันดีข้า นับจากนี้มีข้าเป็น
ผู้ควบคุม นับจากนี้ชาวต้าซัดแจ่ง ดีชั่วแบ่งแยกชัดเจน นี่ต่างหากคือความ
เป็นธรรมในโลกมนุษย์”

ไม่หรรณเงยไปครู่หนึ่ง “ดูเหมือนเจ้าจะเอาตนเองเป็นไม้บรรทัด
คอยวัดโลกมนุษย์นี่จริงๆ”

“ข้านี้แหละคือไม้บรรทัด”

สวีซวงหลินยืนอยู่ท่ามกลางสายลม

เขาคือหนานกงซวีในสายตาทุกคน

คือท่าเขียนจวินในสายตาไม่หรรณ

เขากล่าว “เจ้าลองดูตำหนักหน้า ไม่รู้สิกว่าสวยงามหรือ
คนดีใช้ชีวิตผาสุก คนชั่วซ้ำถูกไฟเผาแล้ว หมกใหม่ในหม้อต้มกระทะทอด
ผู้ใดเคยใช้มีดแทงคนอื่น ก็ให้เขาเอาคอปาดรอถูกเชือดเพื่อชดใช้ ทุกบัญญัติ
สะสางชัดเจน หนี้เลือดชดใช้ด้วยเลือด มีสิ่งใดผิด”

ไม่หรรณ “เจ้าให้ค่าตนเองสูงจริงๆ”

จากนั้นเขาได้ยื่นท่าเขียนจวินตอบ “เหตุใดข้าต้องดูถูกตนเองเล่า
ในสายตาข้า นี่ก็คือกรรมตามสนองที่ดีที่สุด”

ช่วงเวลานั้นทุกคนเงียบกริบ

คงเพราะตื่นตะลึงกับถ้อยคำปริศนของสวีซวงหลิน

ก่อนมาที่นี่ ทุกคนล้วนคิดว่าที่สวีซวงหลินทำทั้งหมดนี้ คงเพื่ออำนาจ
เพื่อความแค้นส่วนตัว

ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่า สวีซวงหลินกลับเห็นว่าทุกสิ่งทีตนกระทำคือ
ความถูกต้อง และทำเพื่อความเป็นธรรม

แต่ในโลกนี้ ใครจะเป็นไม้บรรทัดที่เที่ยงธรรมที่สุดได้เล่า ต่อให้
เป็นทนายแห่งทวยเทพอย่างหอเทียนอินก็ไม่แน่ว่าจะทำได้

โม่หรานยีนนิ่ง ผ่านไปครู่หนึ่ง ในใจเขาจึงค่อยสงบลง เขามอง
ท่าเขียนจวินที่ยืนคุมเชิงกับตน

มงกุฎหายไปแล้ว ใบหน้าหล่อเหลายุบยวบไป เปลี่ยนเป็นไหม้เกรียม

เขากะพริบตา คนตรงหน้าคือสวีซวงหลิน มิใช่ท่าเขียนตั้งจวิน
เพียงเพราะพฤติกรรมของสวีซวงหลินกับตนเมื่อชาติก่อนคล้ายคลึงกัน
เหลือเกิน เขาจึงเกิดภาพหลอนว่ากำลังสนทนากับตนเองผ่านห้วงมิติกาลเวลา

“ประเสริฐ เช่นนั้นข้าเข้าใจเช่นนี้ได้หรือไม่ หมากในตำหนักใหญ่
แม้ว่าเจ้าจะถ่ายพลังวิญญาณให้ก็ยังไม่เพียงพอ จึงต้องให้พวกเขาหลงเหลือ
ความรู้สึกนึกคิดเมื่อยามมีชีวิตอยู่ เจ้าสร้างอาณาจักรของตนเองที่ตำหนัก
เทียนกงแห่งนี้ นับจากนี้เจ้าคือเทพ คือพระ คือฝ่าบาท เจ้าแบ่งโลกเป็น
สองส่วน ดืออยู่ส่วนดี ชั่วอยู่ส่วนชั่ว นี่ก็ความเป็นธรรมที่เจ้าต้องการ”

ขณะกำลังพูดเช่นนั้น

ในใจโม่หรานราวกับมีลมหอบหิมะพัดกระโชก ขึ้นส่วนความทรงจำ
มากมายที่เกี่ยวข้องกับสวีซวงหลินวูบผ่านมาอย่างรวดเร็ว

...ชาติก่อน สวีซวงหลินที่ตายได้คมกระบี่เพื่อช่วยชีวิตเยี่ยวั่งซี

สวีซวงหลินที่ยืนอยู่ในเรือนซานเชิง เปลือยเท้าเปล่า ยิ้มน้อยๆ
แห่ยนกแก้วเล่น

สวีซวงหลินที่ขอสั้มกลับหนึ่งจากพี่ชายตนเป็นรางวัลริมสระจินเฉิง

ต้นสั้มบนเขาเจียวซาน หนานกงหลิวที่ความรู้สึกนึกคิดย้อนกลับไป
ในวัยเยาว์ไว้เสื่อบริสุทธิ์ ร่างของหลัวเฟิงหว่าที่ถูกชิงกลับมาจากรอกเวจี...